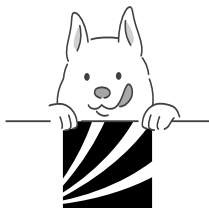

Clare Pooley
Hogyan öregedjünk
méltóságmentesen?

CLARE POOLEY

H**OGYAN**
ÖREGED-
JÜNK
MÉLTÓSÁG-
MENTESEN?

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
How to Age Disgracefully

Copyright © 2024 Quilson Ltd

Hungarian translation © Beke Cz. Zsolt

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogositott magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BEKE CZ. ZSOLT

ISBN 978 963 452 938 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

PROLÓGUS

Penny Rogers közrendőr közvetlen közletről, szirénázva és villogva üldözte a minibuszt kilométereken át, mielőtt az félreállt volna a leállósávban. Mindenki vak és süket odabenn?! Amikor közelebb lépett a járműhöz, és meglátta a szedett-vedett csoportot, amelynek tagjai a mocskos ablaküvegen keresztül figyelték őt, rádöbbsent, hogy lehet, tényleg erről van szó. Ránézésre az utasok legalább fele elmúlt hetven, ám bizarr módon volt közöttük néhány öt évnél fiatalabb is.

Halk kattanással, remegve nyílt ki a kisbusz hidraulikus ajtaja, és mögötte a volánnál Rogers egy kivörösödött arcú, kissé megizzadt, középkorú nőt pillantott meg.

– Miért tartott ennyi ideig, hogy félreálljon? – kérdezte Penny, miközben beszállt a járműbe. Leplezni sem próbálta a bosszúságát.

– Elnézést, csak egy pihenőt kerestem, mert valakinek megint sürgősen ki kellett mennie. El nem tudja képzelni, hányszor meg kell állnunk ezekkel. – A nő a fejével az utasai felé intett, akik mind nyugtalanítóan némán meredtek Pennyre.

Az egész jelenetet az tette még szürreálisabbá, hogy a három gyermek rendőrsjelmezt viselt. Most szórakoznak vele?

– Az a csoda, ha egyáltalán odaérünk valahová – folytatta a sofőr. – Szóval az elején azt hittem, hogy rendőri kíséretet kapunk, amikor elkezdett villogni a lámpával, és kitisztult előtünk a forgalom. Aztán rájöttem, hogy nem tudhatja, milyen állapotban van Kylie pelenkája, Ruby nem túl acélos hólyagja, ráadásul maga sem tágított, szóval inkább félreálltam.

– Lydia, szerintem nem közölhet bizalmas és személyes orvosi információkat másokkal engedély vagy bírósági felhatalmazás nélkül – jegyezte meg egy aprócska, de harcias kinézetű hölgy. Penny úgy gondolta, ő lehet Ruby. – Van önnek felhatalmazása?

– Ugye nem hajtottam gyorsan? – tette fel a következő kérdést a sofőr.

– Nem, sőt inkább a lassú vezetéssel veszélyeztette a forgalmat. Körözést adtak ki erre a járműre. Azt hiszem, az egyik utast a londoni rendőrség szeretné kihallgatni – közölte Penny.

A sofőr elsápadt, a kezét megtörölte a combján, ami a halványkék farmerjén izzadságnymokat hagyott, aztán megszorította a saját térdét, és nyelt egy nagyot.

– Te jó ég! – kiáltott fel. – Feljelentett? Gondoltam, hogy így lesz. Elszakadt nálam a cérna. Húsz évig türtem a lenéző megjegyzéseket, a kritikákat, sőt azt is, hogy teljes mértékben semmibe vesz, de besokalltam. Azt beismerem, hogy részben az én hibám volt.

– Nem a maga hibája volt, Lydia! – kiabálta néhány utas egyszerre unott hangon, mintha ez valami gyakran ismételtetett mantra lett volna.

A sofőr nem foglalkozott velük, a ruhája ujjából előhúzott egy zsebkendőt, és felitatta a homlokára kiülő izzadság-cseppeket.

– Az a fényképmontázs volt az utolsó csepp a pohárban, úgy szólván az tette be a kaput – magyarázkodott a nő rekedtes hangon. – Most le fog tartóztatni? Mit fognak gondolni a lányok? Hogy az anyjuk egy közönséges bűnöző...

Penny lenézett a fénymásolt fotóra a kezében, aztán vissza a sofőrré, aki zokogva támaszkodott a műbőr kormányra, teljesen tönkretéve a sminkjét a szeme körül. Azon töprengett, vajon mit követhetett el ez a valószínűtlen bűnöző, de sem

ideje, sem energiája nem volt arra, hogy ezt kiderítse. Elin-
dult az ülésorok között, az utasok arcát fürkészte.

– Lydia, szívem – szólította meg egy különösen idős férfi a busz közepén a szipogó sofőrt. – Szerintem nem magát keresik, hanem engem. Tudja, annyi év után szinte megköny-
nyebbülést jelent. Ez a dolog valamiféle függőséget okozott nálam, és egyre többet kellett kockáztatnom, hogy ugyanazt az adrenalinlöketet kapjam tőle. Nekem is meg kellett volna elégednem a bingóval, mint a többi átlagos nyugdíjasnak. Azt hiszem, csak akkor állok le, ha valaki más állít meg. Úgy látom, most eljött ez az alkalom is. Mehetek a hűvösre.

A férfi felállt, kinyújtotta a karját, és várta, hogy Penny megbilincselje. A mellette lévő ülésen egy szőke hajú, angyalarcú fiú szunyókált, a fejéhez képest túl nagy rendőrsapka az arcába csúszott. Egy öreg, felismerhetetlen fajtájú kutyát ölelt magához. Mintha megérezte volna, hogy mi minden történik körülötte, kinyitotta a szemét, és rettegve Pennyre nézett.

– Rejts el mindent!!! Ez egy kibaszott razzia!!! – üvöltötte, félébresztve a kutyát, aki a méretéhez képest jóval hango-
sabban ugatott. Penny döbbenten hátralépett. Az egész busz tapsolni kezdett.

– Hallgass, Maggie Thatcher! – kiáltotta az egyik idős hölgy a busz hátuljából, aki szemmel láthatóan demenciával küzdött, mert nem tudta, hogy ki a jelenlegi miniszterelnök, és hogy az adott személy most nem utazik velük a buszon.

– Nagyszerű, Lucky, tudtuk, hogy képes vagy rá! – lelken-
dezett a férfi, akinek feltételezett letartóztatása így félbe-
szakadt. Aztán, látva Penny döbbent arckifejezését, hozzá-
tette: – Elnézést, eddig még egy szót sem szolt, pedig már majdnem öt éves. Természetesen nem a legoptimálisabb sza-
vakat választotta, kezdhette volna egy *helló*val vagy egy *köszo-
nő*mmel, de hát ez van. Azzal dolgozik az ember, amije van.

– Hogy értette, hogy „rejtsek el mindent”? – firtatta Penny a homlokát dörzsölve. Érezte, hogy kezd hasogatni a feje, amit csak súlyosbított a tegnapi esti kocsmakvíz közben elfogyasztott néhány tequila slammer. Legközelebb átadja a terepmunka lehetőségét a londoniaknak.

– Drágám, ki tudja?! Lucky múltja tele van ismeretlen folttokkal. A nevével ellentétben nem éppen szerencsés a kis flótás – felelte az idős férfi. – A lényeg, hogy nem rám gondolt. A nem jogosan megszerzett tárgyaim egyike sincs most itt a fedélzeten. Legalábbis a többségük nincs itt.

– Nézze – sóhajtott fel Penny –, fogalmam sincs, hogy miről beszél, és őszinte leszek, nem is akarom tudni, de nem magát keresem. Mint ahogy őt sem – mutatott a még mindig sírdogáló sofőrre.

– A gyámügy küldte? – érdeklődött a busz hátuljából egy tinédzser korú fiú, az ölében egy gyönyörű babával, aki a hasonlóság alapján minden bizonnyal a húga volt. – Nem volt más választásom, és esküszöm, hogy többet nem csinálok ilyet.

– Ha a tanács miatt van itt, akkor mondja meg nekik, hogy ez nem vandalizmus, hanem művészet, de annyira karót nyeltek, hogy nem tudják, mi a különbség a kettő között – mondta a nő, akit Penny Rubynak gondolt. Szinte teljesen beborította a jókora, több színben játszó kötése.

Penny feje még erősebben lüktetett, a fájdalom lassan úrrá lett rajta, nekifeszült a koponyájának.

– Én nem megyek be még egyszer kihallgatásra – tiltakozott egy türkizkék hajú hölgy, aki a megszólalásig hasonlított egy rendőrségi szirénára. – Hányszor kell elmondanom, hogy mindegyikük természetes halált halt, és szörnyen peches vagyok, amikor férjet választok?

– Mondjuk ők még pechesebbek – motyogta az idős férfi.

– Befejezné mindenki a vallomástételt?! – kiáltotta Penny. Felémelte a fénymásolt fotót, és az utasok arcába tolta. – Őt keresem.

Mindenki elhallgatott, egy emberként fordultak a közvetlenül a sofőr mögötti szék felé. Az az ülés üres volt. Aztán a nyitott ajtóra pillantottak, majd az autópályára.

Penny is követte a tekintetüket. A forgalom szinte csak araszolt, mint minden esetben, amikor a sofőrök észrevesznek egy járóautót. Azt hiszik, a rendőrök beveszik, hogy mindig ilyen óvatosan vezetnek?

Az egyik sofőr hosszan, dühösen tenyerelt rá a dudájára, nyilvánvaló volt, hogy miért.

Ki gondolta volna, hogy valaki ennyi idősen ilyen sportosan át tudja ugrani az elválasztósáv szalagkorlátját?

**HÁROM HÓNAPPAL
KORÁBBAN**

DAPHNE

– Szóval, hogyan töltjük majd a hetvenedik születésnapomat? – kérdezte Daphne Jacktól, ami önmagában is nevetséges volt, hiszen Jack az elmúlt tizenöt évben már nem volt abban a helyzetben, hogy válaszolhatott volna.

Daphne azonban nemcsak Jackkel „beszélgetett”, hanem a szobanövényeivel és a lakásában található képek szereplőivel is rendszeresen társalgott, és gyakran kiabált a tévében szereplő színészekkel és a műsorvezetőkkel is. A szomszédokkal ugyanakkor szóba sem állt. Egy szót sem váltott velük, kivéve, ha valamilyen sürgős adminisztratív kérdés – például az épület közös tereinek felújítása – került elő.

– „Közös terek”? – háborgott Jacknek, miközben az épület üzemeltetőjétől kapott levelet lengette a mennyezet felé. – Miféle megnevezés ez? Mintha valami lepukkant bordélyházzal lenne szó!

Daphne ugyan nem elegyedett szóba a ház többi lakójával – vagy éppenséggel senkivel –, de mindenkiről tudott mindent. Azt mondogatta, hogy élvezzi az így kialakult kapcsolatot a közösségével, valójában azonban a hatalom érzése imponált neki, amit ez az információdeficit eredményezett: többet tudott a többiekről, mint ők róla, így ő irányított, és közben biztonságban érezhette magát.

Daphne információforrása egy honlap volt, amire véletlenül akadt rá úgy egy évvel korábban, szomszedok.com volt a neve. Elképesztően sokan regisztráltak abba a csoportba, amely azt a környéket fedte le Hammersmithben, ahol ő is lakott, és rájött, hogy ha ő is így tesz, akkor szemmel tarthat-

ja a többieket, és úgy ismerheti meg mások meggyőződéseit, hogy közben a sajátjairól nem kell színt vallania.

Minden reggel, miközben a narancslekváros pirítósát majszolta, Daphne átfutotta a legfrissebb bejegyzéseket. Megnézte a biztonsági kamerák felvételeit, ahogy valaki ellopja az ajtók elől az Amazonról rendelt csomagokat, elolvasta a forgalomcsillapítási rendszerekről és a helyiek parkolásáról szóló heves vitákat, vagy átbogarászta a borzasztó, izléstelen, gyakran meghibásodott tárgyakat, amiket az emberek el akartak adni, bízva abban, hogy lesz valaki olyan ostoba, hogy pénzt ad ki értük.

Tegnap reggel a városba betévedő rókákról folyt a vita. A barátaink? Hagyjunk kint nekik élelmet a kertjeinkben? Vagy rühös élősködők, akik betegségeket terjesztenek és károkat okoznak? Mint mindig, a vita hamar elvesztette józan jellegét, a résztvevők egyre csak egymást pocskondiázták, valaki azzal fenyegetőzött, hogy kihívja a rendőrséget és az állatvédőket, és volt, aki pedig felajánlotta, hogy rókakakával teríti be a másik kertjét, vajon akkor is ilyen nagy lesz-e majd a szája. Végül, miután több posztolót is „Karen”-nek szólítottak valamilyen okból, az admin az egész kommentfolyamat törölte az oldalról, és mindenki visszatért a szemétszállítás kérdéséhez.

Daphne betöltötte az oldalt, közben pedig próbálta nem összemorzászni a billentyűzetét. Vajon mire számíthat a születésnapján?

A beszélgetés meglepően – és bosszantóan – szívélyes volt. Egy takarító munkát keresett, egy nő tanácsot kért, hogyan szedje ki a jegygyűrűjét a mosogató búzelzáró szifonjából, valaki pedig étkezőasztalt és -székeket próbált eladni egy olyan közösségben, ahol az emberek többségének nagy valószínűséggel nincs is étkezője. Daphne második kedvenc honlapja a koltozzjol.com volt, így nem is volt kérdés a számára,

hogy a környéken az étkezőket átalakították dolgozószobává, házi tornateremmé vagy médiaszobává. Az ember mégis mit csinál egy médiaszobában? Mediál? Meditál? Ki tudja?

Daphne tovább böngészte a legújabb bejegyzések listáját, de nem igazán volt képes koncentrálni rájuk. Másra sem tudott gondolni, csak arra: *hetvenéves vagyok*. Tényleg ilyen idős lenne? Hetven? Nem érezte annyinak magát, és nem is igazán akarta elhinni. Hogyan jutott el idáig? Hová tűnt az idő?

A tervei szerint ennyi évesen már nem itt kellett volna tartania. Azt hitte, hogy idősebb korában szerető család és barátok veszik majd körül. Jó, nem kell, hogy szeressék egymást, de legalább olyan emberek lennének, akiket ismer, és akiket összeköt a történetük, a genetika, a közös tulajdonú folyószámla és az ingatlanok. Ő mégis végtelenül egyedül van, a szomszédai után leskelődik és a növényeivel beszélget – kivéve a jukkával, abban sohasem bízott meg.

A lakása kétségkívül otthonos volt: rálátott a fenséges, kanyargó Temzére, jobbra tőle a Hammersmith Bridge, balra a Putney Bridge, a szemközti parton pedig a Harrods egykori bútorraktárának lazacszínű, téglaborítású épülete húzódott. Ugyan a lakás kezdetben egy biztonságos zugnak tűnt, mint egy selyemgubó, szép lassan börtönné vált, bármilyen luxusbörtön is. Amióta tizenöt évvel ezelőtt beköltözött, Daphne hetente egyszer-kétszer eljárt ugyan bevásárolni, de az utóbbi időben úgy érezte, mintha rá akarnának zárulni a falak, és a lakás a bútorokkal együtt egy apró kockává préselné össze.

Talán ideje lenne – bármivel is járna – ismét kimerészkednie a világba, és barátokat szereznie? Vagy legalább néhány ismerőst. Melyik is lenne alkalmasabb nap erre, mint a születésnapja?

Csakhogya Daphne nem igazán *kedvelte* az embereket, és azt sem nagyon tudta, felnőttként pontosan hogyan is kellene barátokat szereznie. Nem kérhet meg valakit arra, hogy

ugróiskolázzon vele, vagy cseréljenek el egy cukorkát. Ebben az esetben jó eséllyel kihívnák a rendőröket, vagy rossz dolgokat írnának róla a szomszedok.com-on.

Daphnenak tervre volt szüksége, ami nem jelentett akkora problémát, hiszen nem ismert önmagánál jobb stratégiát. Jackkel órákat töltöttek részletesen kidolgozott folyamatábrák előtt, tollal a kezükben vizsgálták meg azokat minden szempontból, opciókkal, előre nem látható körülményekkel, vésztervekkel, tűzfalakkal egészítették ki. Ezt követte a stresszpróba, majd az újratervezés, amíg a nevek, a helyek, az időpontok, a jelszavak, a nyilak és szimbólumok már az álmaiban is visszaköszöttek, változatos mintázatokká összeolvadva és kavargva, ami gyakran vezetett áttöréshez.

Talán ilyenkor szerette Jacket a legjobban, a hosszú esténken, amikor felvetett egy ötletet, Jack megragadta és kissé átformálta azt, majd visszadobta Daphnenak, és ebből az ideoda játszából idővel valami csodálatos dolgot hoztak létre.

Vajon képes lenne erre egyedül is?

De még mennyire! Mindig is ő volt az ész a munkájuk során. Mondjuk ezt sem Jack, sem más sem ismerte volna el soha. Amúgy sem lehet olyan bonyolult dolog barátokat szerezni, nem igaz? Egy ötéves is képes rá.

Daphne levette a bejárati ajtó mellett lévő fogasról a kabátját és a táskáját. Be kell szereznie egy fehértablát és néhány tollat. Aztán össze kell állítania a tervét.

ART

Art Andrews a hónap első hétfőjén mindig felhívta az ügynökét, de az utóbbi néhány hónapban a férfit érdekes módon lehetetlen volt elérni. A végtelenül védelmező asz-szisztense szerint fontos találkozón vett részt, egy forgatást tekintett meg, golfozott, és hiába ígérte meg újra meg újra, egyszer sem hívta vissza Artot. A háziorvosát könnyebb volt elérnie telefonon.

Art kezdett arra gyanakodni, hogy az ügynöke direkt kerüli őt. Ha jól tudta, ezt manapság *ghosting*nek nevezték. Jasper egyik legelső ügyfele volt vagy negyven évvel ezelőtt, de a karrierjét többször jegelte, mint hogy aktívan játszott volna, szóval nem igazán szerepelt az elsők között az ügynöke listáján. Most pedig úgy tűnt, hogy már egyáltalán nem is volt rajta.

Egy ideig Art megtalálta a hozzá illő szerepeket: morcos, kerekesszékes urakat játszott; a kórházsorozatokban ő volt, aki túlélte egy szívrohamot vagy egy sztrókot. Viszonylag ismert lett, mert nagyon meggyőzően tudta előadni az Alzheimer utolsó stádiumában lévő beteget. Hány színész képes arra, hogy parancsszóra hihetően nyáladdzon?

Ha Art munkát kapott, akkor a karaktere nagy eséllyel nem érte meg az epizód végét. Nem egy alkalommal valamelyik közeli családtagja fojtotta meg egy párnával. Néha már a rész elején is halott volt. Számptalan órán keresztül játszott a holttestet, amely körül testvérek marakodnak az örökség miatt, miközben ő alig tudta visszatartani a tüsszen-tését. Legutóbb a *Trónok harca* egyik spin-offjában a Mások

egy tagját kellett alakítania: egy élőhalottbandában kellett cammognia, aztán az utómunkálatok során egy sárkány lángra lobbantotta.

Az utóbbi időben azonban ezek a kevésbé dicsőséges lehetőségek is elmaradoztak.

Art magához vette a telefonját. Nem hagyja, hogy a karrierje harc nélkül a semmibe vesszen. Ismét az ügynökét tárcsázza.

– Shelbourne Tehetséggondozás – csiripelte Jaspar asszisztense.

– Üdv! Mr. Shelbourne háziorvosa vagyok – hazudta Art. – A legújabb vizsgálatok eredményével kapcsolatban keresem őt. Esetleg tudná kapcsolni nekem?

– Mr. Shelbourne nem említett semmiféle vizsgálatot. – Az asszisztens habozott, mintha gyanút fogott volna. – Megadná a telefonszámát, hogy később vissza tudja hívni önt?

– Attól tartok, hogy rendkívül sürgős és... bizalmas ügyről van szó – folytatta Art. – A műtőben pedig vár rám előkészítve egy falloplasztikás beteg. – Szerencsére Art az évek során több kórházsorozatban is megfordult, ahol arrogáns, minden lében kanál orvosok vizsgálták meg őt, így gond nélkül tudta hozni ezt a karaktert is. Talán az önéletrajzában is fel kellene tüntetnie ezt.

– Rendben, kapcsolom is, dr...

– Clooney – mondta Art, mert ez a név jutott a legelőször eszébe.

Egy ideig senki sem szólalt meg.

– Dr. Clooney? – kérdezte Jaspar.

– Szia, Jaspar! Art vagyok.

– Az ég áldjon meg! – dohogta az ügynöke. – Minek ez a színjáték? És nem jutott eszedbe jobb, mint a *Clooney*?

– Bocs, öreg haver – szabadkozott Art. – De az utóbbi időben nehezen lehetett elérni téged.

Jaspar felsóhajtott, ami nem sok jót ígért.

– Sajnos az utóbbi időben nem igazán árasztanak el neked való munkákkal. De ami azt illeti – Jaspar elhallgatott, Art pedig látta maga előtt, ahogy a férfi rápillant a kissé viharvert önéletrajzára –, hetvenöt éves vagy. Pihenned kéne! Tanulj meg golfozni! Tölts több időt az unokáiddal!

Art eddig még nem is találkozott az unokáival, de ez nem igazán az az alkalom volt, amikor az ilyen régi sebeket fel lehetne tépkedni.

– Jaspar, én nem akarok nyugdíjba menni – jelentette ki Art. – Még érzem, hogy tele vagyok élettel! – *Nem úgy, mint a bankszámlám*, jegyezhetné volna meg. – A hetvenöt pedig nem is olyan öreg, igaz? Az Amerikai Egyesült Államok elnöke idősebb nálam. Erzsébet királynő, isten nyugosztalja, egészen kilencvenhat éves koráig, a halála napjáig dolgozott. A Rolling Stones tagjai velem egykorúak, és a mai napig zsúfolásig tömött stadionokban lépnek fel.

– Gyanítom, ez az életbiztosításuk díján is meglátszik – jegyezte meg Jaspar, bár nem éppen erről folyt a beszélgetés.

– Biztos, hogy nincs valami, ami jó lehetne neked? – Art igyekezett leplezni a könyörgését, pedig éppen azt csinálta.

– Egy pillanat – Jaspar ismét nagyot sóhajtott, közben papír zörgése hallatszott. – Semmi. Munkatéren csak egyvalamit látok: résztvevőket keresnek egy új tévés tehetségkutatóhoz, az a címe, *Én és a kutyám*. Érdeklődtek, hogy van-e olyan kliensünk, akinek tehetséges a kutyája, és valamilyen produkciót össze tudna rakni. Gondolom, neked nincs...

– Nem, sajnos nincs – felelte Art.

– Hát az kár. Több ezer fontnyi pénznyeremény forog kockán. Na, meg persze képernyőre kerülnél. Per pillanat ennyi. – Art jól ismerte Jaspar „rövidre zárom ezt a beszélgetést” hangszínét. – De azonnal hívlak, ha valami neked való bukkanna fel.

Art tudta, hogy erre nincs nagy esély.

– Persze – mondta –, köszi, Jaspar, hamarosan beszélünk.

Art bontotta a hívást, és a szekrényhez ment, hogy elővegye a konyhaszekrényből a dugiwhisky, de aztán rájött, hogy azt már kétségbeesésében megitta egy sötét, lelombozó estén, amikor Kerry után nyomozott a Facebookon. Felvette a kabátját, és elindult az italbolt felé.

Amikor Art rákanyarodott a King Streetre, egy kedvesnek tűnő, idős hölgyet vett észre. Ősz haját kusza kontyba fogta, törékeny testalkata egy visszavonult balett-táncosra emlékeztette Artot. Egy nevelésesen hatalmas fehér táblát cipelt, az egyik kezéből a másikba tette át, kevésen múlt, hogy nem csapott le vele egy-két járókelőt közben.

Art hitt abban, hogy segítenie kell azokon, akik nála rosszabb helyzetben vannak. Ez volt a helyes, és így jó embernek érezhette magát. Ezzel egy probléma volt az utóbbi időben: hogy nem talált senkit, aki nála rosszabb helyzetben lett volna. De most itt volt a szeme előtt egy hölgy, aki majdnem annyi idős lehetett, mint ő, ám jóval kisebb termetű volt.

– Segíthetek? – kérdezte Art a leglovagiasabb hangján.

– Úgy nézek ki, mint aki nem boldogul egyedül? – felelte a hölgy, messze nem ilyen kedvesen.

– Ami azt illeti, igen.

– És vajon azért tart esetlennek, mert öreg vagyok, vagy azért, mert nő? – firtatta, miközben acélos tekintettel firkészte a férfit.

Megfordult Art fejében, hogy feladja, és magára hagyja ezt a vén satrafát, de elhatározta, hogy szerez pár karmikus jó pontot, így inkább maradt, és kíváncsian várta, hogyan alakulnak a dolgok.

– Egyáltalán nem tartom esetlennek – védekezett Art.

– Csak úgy gondolom, hogy maga jóval kisebb, mint az a fehér tábla. Ha gondolja, segítek hazacipelni.

– Hogy aztán megtudja, hol lakom? – A nő dühösen me-
redt a férfit, mintha valami bűnöző lenne. Pedig nem volt
az. Legalábbis nem a szó szoros értelmében. – Maga tény-
leg ennyire ostobának tart? Mindegy is, ha segítségre lenne
szükségem, akkor sem olyasvalakit kértem volna meg, aki
ennyire... – elhallgatott egy pillanatra, tetőtől talpig végig-
nézett a férfin, és alaposan megfontolta, hogyan fejezze be
a mondatot – ...divatjamúlt.

Divatjamúlt?!?

– Nézze, én csak segíteni akarok – magyarázkodott Art.
– Nyilvánvaló, hogy egyedül alig bírja cipelni ezt a táblát. –
Art megragadta a tábla járdán fekvő végét.

– Ne nyúljon hozzá a holmimhoz!!! – kiabálta a nő, mire
tíz méteres körzetben az összes járókelő szeme Artra sze-
geződött.

– Harc! Harc! Harc! – kántálta két bicikliző fiatal a neve-
téstől a kormányukra dőlve, aztán továbbtekertek.

– Távozzon, mielőtt kihívom a rendőrséget! – fenyegető-
zött a nő.

– Ahogy óhajtja, asszonyom. – Art bemutatta a mély meg-
hajlást, amit akkor sajátított el, amikor a *Fekete vipera* egyik
epizódjában udvaroncként kellett némán statisztálnia, aztán
háttal lépett a járdáról. Káromkodva kiabált utána egy mope-
des ételfutár, aki majdnem elütötte őt, a hűtőtáskával a hátán
olyan volt, mint egy lenyűgözően gyorsan mozgó teknős.

Art figyelte, ahogy a nő végigsétál az úton, szétrebbenek
körülötte a gyalogosok, pár méterenként pedig meg-megáll,
hogy letegye a fehértáblát, hogy aztán némileg másképp fog-
va ismét felemelje azt.

Ha Art csak egy lehetnyivel lett volna kevésbé úriember,
azt kívánta volna, bárcsak a nő végül rájejtené a lábára.

DAPHNE

Daphne az új fehértáblát néhány méterre az ágya előtt helyezte el, így reggel, amikor felébred, ez lesz az első dolog, amit megpillant, ez pedig segíteni fog abban, hogy maximálisan a tervére összpontosítson. Lehúzta a vastag, fekete filctoll kupakját, az orrához emelte a hegyét, és belélegezte a cél, a lehetőség, a jövő illatát.

SZEREZZ BARÁTOKAT, írta, és a várakozás izgalmával töltötte el, ahogy a filctoll hegye megnyikordult a táblán. Hiányzott neki a kihívás, és a King Streeten közte és a között az irritáló, minden lében kanál, lekezelő idős férfi között lezajlott jelenet emlékeztette arra, hogy valóban komoly kihívással kell szembenéznie. Élete nagy részében nem bízott meg másokban, mindenkiről azt feltételezte, hogy valamilyen hátsó szándék vezérli minden egyes döntésüket. Legalábbis eddig ez volt a helyzet. Ugyanakkor arra jutott, hogy ha barátokat akar szerezni, akkor valamilyen szinten bizalmat kell táplálnia mások iránt. A legjobbat kell feltételeznie a másikról, és nem azzal fenyegetőzni, hogy letartóztatja őket.

FONTOS A BIZALOM, írta fel kék filccel, majd ismét eszébe jutott, hogy az előbb hogy ráripakodott a jó samaritánusára, ezért zárójelben még hozzátette: (NE KIABÁLJ, NE BÁMULJ!). Oldalra döntötte a fejét, úgy vette szemügyre az eddig felírt szavakat, aztán zöld filccel egy csillagot rajzolt a BÁMULJ szó után, és a tábla aljára még odabiggyesztette: ** hacsak nincs rá komoly okod.*

Most már csak meg kellene találnia azokat az idegeneket, akikben meg kell bíznia, akikkel nem kiabálhat, és akiket nem bámulhat meg.

ÖNKÉNTESKEDÉS, jegyezte fel piros filctollal. De nem az lett volna az egésznek a lényege, hogy olyanokkal találkozzon, akikkel legalább valami apró közös érdeklődési pont van? Ő maga túl önző volt ahhoz, hogy a rászorulóknak segítsen, és elvből taszították azok, akik így tettek. Megragadta a szivacsot, és letörölte ezt a szót.

KERESS VALAMI HOBBIT!, írta a helyére. De mi legyen az? Eddig csak olyan hobbijai voltak, amelyekkel nem igazán tudott barátokat szerezni. Sőt, inkább egyáltalán nem tudott.

CSATLAKOZZ EGY KLUBHOZ!, tette hozzá a listához, aztán felhorkant, mert eszébe jutott az a híres idézet, amit az *Annie Hall*-ban Alvy Groucho Marxnak tulajdonít: „Sosem szeretnék olyan klubhoz tartozni, amelyik engem elfogadna tagnak”.* Hát nincs igaza?

HASZNÁLD AZ INTERNETET!, róttá fel a táblára lendületes mozdulattal, mielőtt visszatette volna a kupakokat a filctollakra, és elrendezte őket a tábla aljánál. Hátralépett, és megcsodálta a gyönyörűen színekódolt munkáját.

– „Használd az internetet!” – olvasta fel hangosan. Ezt akár ebben a pillanatban is megtehetné.

Daphne imádta az internetet. A fiatalok bele sem gondolnak abba, hogy milyen szerencsések, mert pillanatok hozzáférhetnek megannyi információhoz. Amikor Daphne dolgozni kezdett, az információszerzés volt a feladata. Napokat töltött azzal, hogy a helyi könyvtárban mikrofilmlemezeket böngészett, lehetséges nyomok után kutatva, informátorokat faggatott és rendőrökkel flörtölt. Most bezzeg mindent megtalálhat az interneten, csak tudni kell *jól* keresni. Ő pedig nagyon is értett ehhez. A világhálón csak sikerülne behálóznia egy-két jóbarátot!

* Sipos Áron fordítása.

Odament a hatalmas, négyzet alakú, bőrrrel borított, két-személyes íróasztalához – sajnos nem volt senki, aki helyet foglalhatott volna vele szemben. Felnyitotta a laptopját, ami azonnal elárulta, hogy melyik honlapot nézte meg legutoljára: a szomszedok.comot. A keresősávhoz vitte a kurzort, és két szót gépelt be: *barátokat szerezni*.

Szinte azonnal olyan találatok tömkelege árasztotta el a képernyőjét, amelyekben *barátokat* és a *szerezni* szavak félkövérrel voltak kiemelve. Egészen addig görgetett az oldalon, amíg az egyik találat fel nem keltette a figyelmét. ELMÚLT HETVENÉVES? Daphne ugyan nem érezte ennyinek magát, de valójában tényleg túljutott már ezen a mérföldkövön. SZERETNE ÚJ BARÁTOKAT SZEREZNI? Daphne az egyenes kérdést olvasva még mindig nem volt biztos a dolgában, de úgy döntött, ad a dolognak egy esélyt, és tovább olvasott.

CSATLAKOZZON AZ IDŐSEK KÖZÖSSÉGI KLUBJÁHOZ A MANDEL KÖZÖSSÉGI KÖZPONTBAN! HÍVJA LYDIÁT, VAGY KÜLDJÖN NEKI ÜZENETET A 07980 344562-es TELEFONSZÁMON! Daphne a fehértáblára pillantott, amelyen ott virított a felirat: CSATLAKOZZ EGY KLUBHOZ! Percekig meredt a bejegyzésre, az ujjával az asztal lapján dobolt. Lehet, hogy esélyt kellene adnia egy ilyen klubnak, a Mandel Közösségi Központ ráadásul csak egysaroknyira volt: egy alacsony, viseltes külsejű építmény a csinosabb, viktoriánus házak között a King Street és az A4 Road által határolt területen. Egyszer kipróbálja, aztán ha olyan borzalmas lesz, mint amilyennek gondolja, akkor be sem teszi oda többé a lábát.

Daphne a bejáratú ajtó melletti art deco konzolasztalon álló vezetékes telefonra pillantott. Több mint egy évtizede nem hívott fel senkit, leszámítva a boltosokat. Már attól is kényelmetlenül érezte magát, ha csak eszébe jutott, hogy fel

kellene hívnia egy teljesen idegen valakit, és elő kellene neki adnia, hogy ő egy szórakoztató, társasági ember. Több mint kínos lenne.

Nem, ennél sokkal távolságtartóbb formát kell találnia, amellyel egyszerűen és egyenesen kommunikálhat. De a telefonjával nem küldhet csak úgy üzenetet akárkinek. Nem akar elbukni rögtön az első akadálnál, az ő korában ez nem játék, ott a combnyaktörés veszélye.

Daphnenak régebben volt mobilja, a legmodernebb BlackBerry, amivel nemcsak SMS-t küldhetett, hanem e-mailt is. Meg kellett válnia azonban tőle, amikor ideköltözött, 2006. április 26-án. Megállította a kisteherautót, ami korábbi életének utolsó morzsáit tartalmazta, majd hön szeretett telefonját behajította a Temze sötét és hideg hullámai közé.

Nem vett helyette másikat. Nem véletlenül hívták *mobil*-telefonnak, de ha ő úgyse ment sehová, és nem beszélt attól fogva senkivel, akkor miért is lett volna rá szüksége?

De akkor is ma volt a születésnapja, ráadásul nemcsak egy átlagos időskori születésnap, hanem bizony egy nagy évforduló. Szóval holnap megveszi magának a megkéssett ajándékát: egy vadonatúj mobiltelefont. Aztán csatlakozik egy közösségi klubhoz.

A férfi, aki kiszolgálta a telefonüzletben, nem is egy férfi volt, sokkal inkább egy fiú. Az arca tele volt pattanással, az egyiket annyira feszítette a sárga genny, hogy Daphne szíve szerint kinyomta volna. Megfordult a fejében, hogy felajánlja a segítségét, de rájött, hogy ezzel valószínűleg átlépne egy határt. Nem kicsit lenne meggondolatlanság a részéről, ha a minimális társasági életét egy csapásra azzal váltaná fel, hogy mások viszolyogtató bőrgyógyászati problémáit akarja megoldani.

Csak szép nyugodtan, Daphne!

Az embergyermek felemelte a fejét, amikor odalépett a pulthoz. Elvigyorodott volna? Daphne legalábbis úgy látta.

– Szeretnék mobiltelefont vásárolni – közölte a nő. – Azt hiszem, a megfelelő üzletben járok.

– Naná – felelte a srác. Nem is kérdés, hogy vigyorog.
– Milyen telefont szeretne?

Daphnet egy kissé meglepte ez a kérdés, de nem akarta mutatni a fiú előtt, hogy mennyire nincs tisztában a témával, így gyorsan végignézett a körülötte kiállított készülékeken. Sehhol sem látott olyat, ami csak távolról is hasonlított volna az ő BlackBerryjére. Manapság mintha mindent az Apple gyártana. Egyébként meg miért pitetöltelékekről nevezik el a technológiai eszközöket?

– Azt a pirosat szeretném – mutatott Daphne az egyik vékony, modern kinézetű telefonra a kínálón. Mindig is szerette a piros színt, úgy érezte, hogy illik a személyiségéhez.

– Ez egy kétkamerás iPhone 14 Plusz, arcfelismerő rendszerrel, ötszáztizenkét gigabájt memóriával – sorolta a srác. – Nem tudom, hogy szüksége lenne-e ennyi tárhelyre. Mire használná a telefont?

Ez egy teljes mértékben irreleváns kérdés volt, csak Daphnera tartozott, hogyan kívánja használni az új telefonját. Szerencsére eszébe jutott, hogy mit írt fel tegnap a fehér táblára – NE BÁMULJ! –, és valamennyire kedves mosolyt erőltetett az arcára. Az eladó rémült tekintetét látva azonban arra jutott, hogy valószínűleg nem járt sok sikerrel.

– Tökéletes lesz! – mondta Daphne. – Dobozolja be! Készpénzzel fizetek.

– Hé, lassabban! – A fiú úgy nyújtotta ki a vevője felé a kezét, mintha az egy ideges ló lenne, amelyik bármelyik pillanatban megharaphatja. Daphne nehezen állta meg, hogy ne így tegyen. De szüksége volt a telefonra.

– Szerződést kell írunk – folytatta a fiú. Megnyitott egy ablakot a laptopján, és az idős nő felé fordította a képernyőt, hogy ő is lássa. – Kell a neve, a címe, a banki adatai, a születési ideje, a hitelképesség ellenőrzése, satöbbi, satöbbi...

– Sajnálom, fiam, de csak most találkoztunk, és nem létezik, hogy én kiadom neked ezeket a magánjellegű és érzékeny adatokat. Ez egy teljesen átlagos kereskedelmi tranzakció. Te megmondod, mennyibe kerül a telefon, én átadom az összeget készpénzben, te becsomagolod a telefont, én pedig hazamegyek. *Capisce?* – dobta fel a mondandóját a *Maffiózó*kból vett mondattal.

– Jól van, akkor feltöltőkártyás telefont kap – sóhajtotta a fiú.
– Kilencszáznegyvenkilenc font lesz, meg a SIM-kártya ára.

Daphne igyekezett leplezni a döbbenetét, miközben magában átszámolta, hogy mennyi készpénzt lapátolt ki a széfből a retiküljébe aznap reggel.

– Tudja, hogyan kell használni? – kérdezte a fiú.

– Nem tudom, miért feltételezik az emberek, hogy egy korbeltől valaki abszolúte nem ért a technológiához! – csattant fel Daphne. – Nemcsak hogy egy borzalmas sztereotípiát, de bárdolatlan és lekezelő is.

– Szóval tudja, hogyan kell használni? – kérdezte ismét a fiú.

– Nem – felelte Daphne.

Két órával később a mobilos fiúnak migrénje lett, ki kellett vennie a délutánt.

Daphne időközben büszke tulajdonosa lett egy okostelefonnak, amit még kezelni is tudott. Most először küldött SMS-t 2008 óta, egy Lydia nevű nőnek – és éppen azon munkálkodott, hogy társasági életet varázsoljon maga köré.